

31999L0044

L 171/12

EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS

7.7.1999.

**EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 1999/44/EK
(1999. gada 25. maijs)
par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām**

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

rīkojoties saskaņā ar Līguma 251. pantā izklāstīto procedūru un ņemot vērā Samierināšanas komitejas 1999. gada 18. maijā apstiprināto kopīgo dokumentu ⁽³⁾,

- (1) tā kā Līguma 153. panta 1. un 3. punkts nosaka, ka Kopienai ar pasākumiem, ko tā paredz, ievērojot minētā Līguma 95. pantu, būtu jāveicina augsta patērētāju tiesību aizsardzības līmeņa panākšana;
- (2) tā kā iekšējais tirgus ir teritorija bez iekšējām robežām, kurā tiek garantēta brīva preču, personu, pakalpojumu un kapitāla aprīte; tā kā brīva preču aprīte attiecas ne tikai uz uzņēmējdarbībā iesaistītu personu darījumiem, bet arī uz privātpersonu darījumiem; tā kā brīva preču aprīte nozīmē to, ka vienas dalībvalsts pastāvīgais iedzīvotājs brīvi varētu pirkt preces citas dalībvalsts teritorijā, pamatojoties uz vienu minimālo taisnīgu noteikumu kopumu, kas reglamentē patēriņa preču pārdošanu;
- (3) tā kā dalībvalstu tiesību akti, kas attiecas uz patēriņa preču pārdošanu, ir diezgan būtiski atšķirīgi, un tādēļ šo valstu patēriņa preču tirgi atšķiras cits no cita, un var rasties pārdevēju savstarpējās konkurences izkropļojumi;
- (4) tā kā patērētājiem, kuri sprāgi izmanto plašo tirgu, lai pirktu preces dalībvalstīs, kas nav viņu pastāvīgās dzīvesvietas valsts, ir būtiska loma iekšējā tirgus izveidē; tā kā būtu jānovērš robežu mākslīga rekonstrukcija un tirgu sadrumstalošana; tā kā patērētājiem pieejamās iespējas ir ievērojami paplašinājušās, izmantojot jaunas sakaru tehnoloģijas, kas nodrošina ātru pieeju izplatīšanas sistēmām citās dalībvalstīs vai trešās valstīs; tā kā, ja nav notikusi patēriņa preču tirdzniecību reglamentējošo

noteikumu obligāta saskaņošana, preču pārdošanas attīstība jaunu distances saziņas tehnoloģiju vidē ir apdraudēta;

- (5) tā kā patērētāju tiesību minimālo noteikumu kopuma izveide, kas ir spēkā neatkarīgi no tā, kurā vietā Kopienas teritorijā preces iepērk, nostiprinās patērētāju uzticību un dos viņiem iespēju pilnībā izmantot iekšējo tirgu;
- (6) tā kā galvenās grūtības, ar ko sastopas patērētāji, un galvenais konflikta avots ar pārdevējiem attiecas uz preču neatbilstību līgumam; tā kā tādēļ ir pamats tuvināt attiecīgo valstu tiesību aktus, kas reglamentē patēriņa preču pārdošanu, tomēr neaizskarot valstu tiesību aktu noteikumus un principus, kas attiecas uz līgumsaistībām un saistībām, kas nav līgumsaistības;
- (7) tā kā precēm galvenokārt ir jāatbilst līguma specifikācijām; tā kā principu par atbilstību līgumam var uzskatīt par valstu dažādo juridisko tradīciju kopīgu principu; tā kā dažu valstu juridiskajās tradīcijās var nebūt iespējams paļauties tikai uz šo principu, lai nodrošinātu patērētāja tiesību aizsardzības obligātu līmeni; tā kā saskaņā ar šādām juridiskajām tradīcijām attiecīgo valstu papildu noteikumi jo īpaši var būt lietderīgi, lai nodrošinātu to, ka patērētāju tiesības aizsargā gadījumos, kad puses nav vienojušās par konkrētiem līguma noteikumiem, vai arī puses ir vienojušās par tādiem līguma noteikumiem, kas tieši vai netieši atceļ vai ierobežo patērētāja tiesības un kas nav patērētājam saistoši, ja viņa tiesības izriet no šīs direktīvas;
- (8) tā kā, lai rosinātu piemērot principu par atbilstību līgumam, ir lietderīgi ieviest atspēkojamu pieņēmumu par atbilstību līgumam, kas attiecas uz visparastākajām situācijām; tā kā šāds pieņēmums neierobežo līguma brīvības principu; tā kā, ja turklāt nav īpašu līguma noteikumu, kā arī, ja piemēro obligātās aizsardzības klauzulu, šajā pieņēmumā minētos faktorus var izmantot, lai noteiktu preču neatbilstību līgumam; tā kā kvalitāte un piegāde, ko patērētāji var sagaidīt, būs *inter alia* atkarīga no tā, vai preces ir jaunas vai lietotas; tā kā pieņēmumā minētie faktori ir kumulatīvi; tā kā, ja attiecīgās lietas apstākļi padara jebkuru konkrētu faktoru par acīm redzami nepiemērotu, pārējos pieņēmuma faktorus tomēr piemēro;
- (9) tā kā pārdevējam būtu jābūt tieši atbildīgam patērētājam par preču atbilstību līgumam; tā kā šis ir tradicionālais risinājums, kas paredzēts dalībvalstu tiesiskajās sistēmās; tā kā pārdevējam saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem tomēr būtu jāatļauj izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekļus pret ražotāju, iepriekšējo pārdevēju tajā pašā līgumu ķēdē vai jebkuru citu starpnieku, ja vien viņš nav atteicies

⁽¹⁾ OV C 307, 16.10.1996., 8. lpp.
un OV C 148, 14.5.1998., 12. lpp.

⁽²⁾ OV C 66, 3.3.1997., 5. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 1998. gada 10. marta atzinums (OV C 104, 6.4.1998., 30. lpp.), Padomes 1998. gada 24. septembra kopējā nostāja (OV C 333, 30.10.1998., 46. lpp.) un Eiropas Parlamenta 1998. gada 17. decembra lēmums (OV C 98, 9.4.1999., 226. lpp.). Eiropas Parlamenta 1999. gada 5. maija lēmums un Padomes 1999. gada 17. maija lēmums.

no šīm tiesībām; tā kā šī direktīva neietekmē principu, kurš paredz pārdevēja, ražotāja, iepriekšējā pārdevēja vai jebkura cita starpnieka tiesības brīvi slēgt savstarpējus līgumus; tā kā normas, kas reglamentē pret ko un kādā veidā pārdevējs var pieprasīt tiesiskās aizsardzības līdzekļus, ir jānosaka valstu tiesību aktos;

- (10) tā kā gadījumos, kad preces neatbilst līgumam, patērētājiem būtu jābūt tiesīgiem panākt, lai viņi bez maksas saņemtu līgumam atbilstošas preces, izvēloties vai nu to labošanu vai aizstāšanu, vai arī, nesaņemot šādas preces, panākt cenas samazināšanu vai līguma anulēšanu;
- (11) tā kā patērētājs vispirms var prasīt, lai pārdevējs preces salabotu vai aizstātu tās ar citām, ja vien šādi tiesiskās aizsardzības līdzekļi nav neiespējami vai nesamērīgi; tā kā tas, vai tiesiskās aizsardzības līdzeklis ir nesamērīgs, būtu jānosaka objektīvi; tā kā tiesiskās aizsardzības līdzeklis būtu nesamērīgs, ja tas, salīdzinājumā ar citiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, uzliktu nepamatotas izmaksas; tā kā, lai noteiktu, vai izmaksas ir nepamatotas, viena tiesiskās aizsardzības līdzekļa izmaksām būtu jābūt ievērojami augstākām par cita tiesiskās aizsardzības līdzekļa izmaksām;
- (12) tā kā gadījumos, kad ir neatbilstība, pārdevējs norēķinoties vienmēr var piedāvāt patērētājam jebkuru pieejamu tiesiskās aizsardzības līdzekli; tā kā patērētājs izlemj, vai pieņemt vai noraidīt šo priekšlikumu;
- (13) tā kā, lai dotu patērētājiem iespēju izmantot iekšējā tirgus priekšrocības un pirkt patēriņa preces citā dalībvalstī, patērētāju interesēs būtu ieteicams, lai to patēriņa preču ražotāji, kuras tirgo vairākās dalībvalstīs, attiecīgajiem produktiem pievienotu sarakstu ar vismaz vienu kontaktadresi katrā dalībvalstī, kurā šos produktus tirgo;
- (14) tā kā norādes uz piegādes laiku nenozīmē to, ka dalībvalstīm ir jāmaina savi noteikumi par riska pāreju;
- (15) tā kā dalībvalstis var paredzēt, ka jebkuru atlīdzinājumu patērētājam var samazināt, ņemot vērā to, kā patērētājs ir preces izmantojis, kopš tās ir viņam piegādātas; tā kā sīkiskus noteikumus, saskaņā ar kuriem var īstenot līguma pārtraukšanu, var noteikt valstu tiesību aktos;
- (16) tā kā lietoto preču raksturīgo iezīmju dēļ tās parasti nav iespējams aizstāt; tā kā tādēļ attiecībā uz šīm precēm patērētāja tiesības uz nomainītu parasti nav pieejamas; tā kā attiecībā uz šādām precēm dalībvalstis var dot pusēm iespēju vienoties par saīsinātu saistību termiņu;
- (17) tā kā ir lietderīgi ierobežot periodu, kurā pārdevējs ir atbildīgs par neatbilstību, kas konstatēta preču piegādes laikā;

tā kā dalībvalstis var paredzēt arī ierobežojumu periodam, kurā patērētāji var izmantot savas tiesības, ja šāda perioda termiņš nebeidzas divos gados no piegādes laika; tā kā, ja saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem ierobežotais periods nesākas preču piegādes laikā, attiecīgās valsts tiesību aktu paredzētā ierobežotā perioda kopējais ilgums nevar būt īsāks par diviem gadiem, sākot no piegādes laika;

- (18) tā kā dalībvalstis var apturēt vai pārtraukt periodu, kurā jāizpaužas neatbilstībai, un — vajadzības gadījumā un saskaņā ar saviem tiesību aktiem — ierobežoto periodu, ja notiek labošana, aizstāšana vai pārdevēja un patērētāja sarunas, lai panāktu izlīgumu;
- (19) tā kā dalībvalstīm būtu jāatļauj noteikt termiņu, kurā patērētājam ir jāinformē pārdevējs par neatbilstību; tā kā dalībvalstis var nodrošināt augstāku patērētāja tiesību aizsardzības līmeni, neieviešot šādu pienākumu; tā kā jebkurā gadījumā patērētāju rīcībā visā Kopienas teritorijā būtu jābūt vismaz diviem mēnešiem, lai informētu pārdevēju par neatbilstību;
- (20) tā kā dalībvalstīm būtu jāgādā, lai šādi periodi neradītu nelabvēlīgus apstākļus tiem patērētājiem, kuri iepērkas aiz robežām; tā kā visām dalībvalstīm būtu jāinformē Komisija par šā noteikuma izmantošanu; tā kā Komisijai būtu jākontrolē šā noteikuma dažādās piemērošanas sekas attiecībā uz patērētājiem un iekšējo tirgu; tā kā informācijai par to, kā dalībvalsts izmanto šo noteikumu, būtu jābūt pieejamai pārējām dalībvalstīm un patērētājiem, un patērētāju organizācijām visā Kopienas teritorijā; tā kā kopsavilkums par stāvokli visās dalībvalstīs tādēļ būtu publicējams *Eiropas Kopienų Oficiālajā Vēstnesī*;
- (21) tā kā attiecībā uz atsevišķām preču kategorijām pārdevēju un ražotāju pašreizējā prakse ir piedāvāt precēm garantijas pret visiem defektiem, kas izpaužas noteiktā periodā; tā kā šī prakse var stimulēt konkurenci; tā kā, kamēr šādas garantijas ir likumīgi tirdzniecības instrumenti, tām nevajadzētu maldināt patērētāju; tā kā, lai nodrošinātu to, ka patērētāji netiek maldināti, garantijām būtu jāietver konkrēta informācija, ieskaitot paziņojumu, ka šī garantija neietekmē patērētāja likumīgās tiesības;
- (22) tā kā puses, kopīgi vienojoties, nevar ierobežot vai atcelt patērētājiem piešķirtās tiesības, jo pretējā gadījumā tiktu kavēta viņiem sniegtā tiesiskā aizsardzība; tā kā šis princips būtu jāattiecinā arī uz noteikumiem, kas paredz, ka patērētājs līguma noslēgšanas laikā ir zinājis par patēriņa preču neatbilstību; tā kā aizsardzība, kas ir piešķirta patērētāju

tiesībām saskaņā ar šo direktīvu, nebūtu jāmazinās, pamatojoties uz to, ka par līgumam piemērojamiem ir izraudzīti ārpuskopienas valsts tiesību akti;

- (23) tā kā dažādu dalībvalstu tiesību akti un tiesu prakse šajā jomā parāda, ka pieaug centieni nodrošināt patērētāju tiesību aizsardzības augstu līmeni; tā kā, ievērojot šo tendenci un pieredzi, kas iegūta šīs direktīvas ieviešanā, var būt vajadzīga plašāka saskaņošana, jo īpaši paredzot ražotāja tiešu atbildību par defektiem, par kuriem viņš atbild;
- (24) tā kā dalībvalstīm būtu jāatļauj pieņemt vai paturēt spēkā stingrākus noteikumus jomā, uz kuru attiecas šī direktīva, lai nodrošinātu pat vēl augstāku patērētāju tiesību aizsardzības līmeni;
- (25) tā kā saskaņā ar Komisijas 1998. gada 30. marta ieteikumu par principiem, ko piemēro struktūrām, kuras atbild par patērētāju strīdu ārpustiesas risinājumu ⁽¹⁾, dalībvalstis var izveidot struktūras, kas nodrošina sūdzību procedūras objektīvu un efektīvu kārtošanu valsts un starpvalstu mērogā un ko patērētāji var izmantot kā starpniekus;
- (26) tā kā, lai aizsargātu patērētāju kopējās intereses, ir pamats pievienot šo direktīvu to direktīvu sarakstam, kas ietvertas pielikumā, kurš pievienots Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 98/27/EK (1998. gada 19. maijs) par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību ⁽²⁾,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Piemērošanas joma un definīcijas

1. Šīs direktīvas mērķis ir tuvināt dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām, lai nodrošinātu vienādu patērētāju tiesību aizsardzības minimālo līmeni iekšējā tirgū.
2. Šajā direktīvā:
- a) "patērētājs" ir jebkura fiziska persona, kura līgumos, uz ko attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kas nav saistīti ar tirdzniecību, tās uzņēmējdarbību vai profesiju;
- b) "patēriņa preces" ir visi materiāli kustami priekšmeti, izņemot:
- preces, ko pārdod izpildes procesā vai citādi saskaņā ar tiesību aktu prasībām,
 - ūdeni un gāzi, ja tie nav laisti pārdošanā ierobežotā tilpumā vai noteiktā daudzumā,

— elektroenerģiju;

- c) "pārdevējs" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas saskaņā ar līgumu pārdod patēriņa preces saistībā ar tās veikto tirdzniecību, uzņēmējdarbību vai tās profesiju;
- d) "ražotājs" ir patēriņa preču izgatavotājs, patēriņa preču importētājs Kopienas teritorijā vai jebkura persona, kas apliecina sevi kā ražotāju, izvietojot uz patēriņa precēm savu vārdu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi;
- e) "garantija" ir pārdevēja vai ražotāja saistības pret patērētāju bez papildu maksas atlīdzināt samaksāto cenu, nomainīt, salabot vai veikt citādas darbības ar patēriņa precēm, ja tās neatbilst garantijā vai attiecīgajā reklāmā izklāstītajām specifikācijām;
- f) "labošana" neatbilstības gadījumā ir patēriņa preču atbilstības pārdošanas līgumam atjaunošana.

3. Dalībvalstis var paredzēt, ka izteiciens "patēriņa preces" neatbilst uz lietotām precēm, ko pārdod atklātā izsolē, ja patērētājiem ir iespēja personiski apmeklēt izpārdošanu.

4. Šajā direktīvā līgumus par rūpnieciski ražojamu vai izgatavojamu patēriņa preču piegādi arī uzskata par pārdošanas līgumiem.

2. pants

Atbilstība līgumam

1. Pārdevējam ir jāpiegādā patērētājam tādas preces, kas atbilst pārdošanas līgumam.
2. Patēriņa preces uzskata par atbilstošām līgumam, ja:
- a) tās atbilst pārdevēja dotajam aprakstam un tām ir tādas pašas īpašības kā precēm, ko pārdevējs ir piedāvājis patērētājam kā paraugu vai modeli;
- b) tās ir derīgas jebkuram konkrētam nolūkam, kuram patērētājs tās pieprasa un ko viņš ir darījis zināmu pārdevējam līguma noslēgšanas brīdī, un pārdevējs ir tam piekritis;
- c) tās ir derīgas nolūkiem, kādiem šā tipa preces parasti izmanto;
- d) to piegāde un kvalitāte ir tāda, kas parasti piemīt šāda paša tipa precēm un ko patērētājs var pamatoti sagaidīt, ievērojot preču raksturu un ņemot vērā pārdevēja, ražotāja vai viņa pārstāvja sniegtos publiskos paziņojumus par šo preču specifiskajiem raksturlielumiem, jo īpaši reklāmā vai marķējumā.

3. Saskaņā ar šo pantu neuzskata, ka neatbilstība ir tad, ja līguma noslēgšanas laikā patērētājs apzinājies vai viņam pamatoti bija jāapzinās, ka ir neatbilstība, vai arī, ja neatbilstības izcelsme ir saistīta ar patērētāja piegādātajiem materiāliem.

⁽¹⁾ OV L 115, 17.4.1998., 31. lpp.

⁽²⁾ OV L 166, 11.6.1998., 51. lpp.

4. Šā panta 2. punkta d) apakšpunktā minētie publiskie paziņojumi neuzliek saistības pārdevējam, ja viņš:

- pierāda, ka nav zinājis un pamatoti nav varējis zināt par minēto paziņojumu,
- pierāda, ka līdz līguma noslēgšanas brīdim paziņojums ir ticis koriģēts, vai
- pierāda, ka šis paziņojums nav varējis ietekmēt lēmumu par patēriņa preču pirksanu.

5. Jebkuru neatbilstību, ko rada patēriņa preču nepareiza uzstādīšana, uzskata par līdzvērtīgu preču neatbilstībai, ja uzstādīšana ir ietverta preču pārdošanas līgumā un preces ir uzstādījis pārdevējs, vai tas ir darīts uz viņa atbildību. Tāpat šo principu piemēro, ja izstrādājumu, kura uzstādīšana jāveic patērētājam, uzstāda patērētājs, un nepareizā uzstādīšana ir kļūmīgas uzstādīšanas instrukcijas dēļ.

3. pants

Patērētāju tiesības

1. Pārdevējs ir atbildīgs patērētājam par jebkuru preču piegādes brīdī esošu neatbilstību.

2. Neatbilstības gadījumā patērētājs ir tiesīgs prasīt, lai saskaņā ar 3. punktu preces bez maksas padarītu atbilstīgas, salabojot vai nomainot tās, vai arī saskaņā ar 5. un 6. punktu ir tiesīgs saņemt attiecīgu cenas samazinājumu vai atcelt līgumu.

3. Pirmkārt patērētājs var prasīt, lai pārdevējs salabo preces, vai arī viņš var prasīt, lai pārdevējs tās nomaina, abos gadījumos bez maksas, ja vien tas nav neiespējami vai nesamērīgi.

Līdzekļi uzskata par nesamērīgi, ja tas nosaka pārdevējam izmaksas, kas salīdzinājumā ar alternatīvo līdzekli ir nepamatotas, ņemot vērā:

- vērtību, kāda precēm būtu, ja nebūtu neatbilstības,
- neatbilstības nozīmīgumu un
- vai alternatīvo līdzekli varētu izmantot, nesagādājot ievērojamas neērtības patērētājam.

Jebkura preču labošana vai nomaiņa jāveic pieņemamā laikā un nesagādājot ievērojamas neērtības patērētājam, ņemot vērā preču raksturu un nolūku, kādam patērētājs ir preces pieprasījis.

4. Termiņš "bez atlīdzības" 2. un 3. punktā attiecas uz nepieciešamajām izmaksām, kādas radušās, lai panāktu preču atbilstību, jo īpaši uz pasta izmaksām, darbaspēka izmaksām un materiālu izmaksām.

5. Patērētājs var pieprasīt attiecīgu cenas samazinājumu vai atcelt līgumu:

- ja patērētājs nav tiesīgs ne uz preču labošanu, ne nomaiņu, vai
- ja pārdevējs nav izmantojis zaudējumu atlīdzināšanas līdzekli pieņemamā laikā, vai
- ja pārdevējs nav izmantojis zaudējumu atlīdzināšanas līdzekli, nesagādājot ievērojamas neērtības patērētājam.

6. Patērētājs nav tiesīgs atcelt līgumu, ja neatbilstība ir nenozīmīga.

4. pants

Tiesības uz atlīdzinājumu

Ja pēdējais pārdevējs ir atbildīgs patērētājam ražotāja, šīs pašas līgumu ķēdes iepriekšējā pārdevēja vai jebkura cita starpnieka darbības vai bezdarbības rezultātā radušās neatbilstības dēļ, pēdējais pārdevējs ir tiesīgs izvirzīt pret atbildīgo personu vai personām šajā līgumu ķēdē prasību par atlīdzinājumu; atbildīgo personu vai personas, pret kurām pēdējais pārdevējs var izvirzīt prasību par atlīdzinājumu, kopā ar attiecīgajām darbībām un izpildes nosacījumiem nosaka attiecīgās valsts tiesību akti.

5. pants

Termiņi

1. Saskaņā ar 3. pantu pārdevēju sauc pie atbildības, ja neatbilstība izpaužas divos gados no preču piegādes laika. Ja saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem uz 3. panta 2. punktā noteiktajām tiesībām attiecas ierobežojuma periods, šis periods nebeidzas divu gadu laikā no preču piegādes laika.

2. Dalībvalstis var paredzēt, ka, lai patērētājs varētu izmantot savas tiesības, viņam jāinformē pārdevējs par neatbilstību divos mēnešos no dienas, kad viņš atklājis šādu neatbilstību.

Dalībvalstis informē Komisiju par šā punkta izmantošanu. Komisija uzrauga šo dalībvalstu tiesību ietekmi uz patērētājiem un uz iekšējo tirgu.

Līdz 2003. gada 7. janvārim Komisija sagatavo ziņojumu par to, kā dalībvalstis ir izmantojušas šo punktu. Šo ziņojumu publicē Eiropas Kopienų Oficiālajā Vēstnesī.

3. Ja vien nav paredzēts citādi, attiecībā uz jebkuru neatbilstību, kas izpaužas sešos mēnešos pēc preču piegādes, uzskata, ka tā ir pastāvējusi preču piegādes brīdī, ja vien šis pieņēmums nav nesavienojams ar preču īpašībām vai neatbilstības raksturu.

6. pants

Garantijas

1. Garantija uzliek juridiskas saistības piedāvātājam saskaņā ar nosacījumiem, kas noteikti garantiju izklāstā un saistītajā reklāmā.

2. Garantija:

- nosaka, ka patērētājam saskaņā ar spēkā esošajiem attiecīgās valsts tiesību aktiem, kas reglamentē patēriņa preču tirdzniecību, ir likumīgas tiesības un norāda, ka garantija šīs tiesības neietekmē,
- vienkāršā un saprotamā valodā izklāsta garantijas saturu un pamatinformāciju, kas vajadzīga, lai saskaņā ar garantiju izvirzītu prasījumus, sevišķi attiecībā uz garantijas ilgumu un teritoriālo piemērošanu, kā arī garantētāja vārdu un adresi.

3. Pēc patērētāja pieprasījuma garantiju dara pieejamu rakstiski vai ievieto citā, patērētājam izmantojamā un pieejamā pastāvīgā datu nesējā.

4. Dalībvalsts, kurā produktu laiž tirgū, saskaņā ar Līguma noteikumiem var savā teritorijā paredzēt, ka šī garantija ir izstrādāta vienā vai vairākās valodās, kuras tā izvēlas no Kopienas oficiālajām valodām.

5. Ja garantijā neievēro 2., 3. vai 4. punktā noteiktās prasības, šīs garantijas spēkā esamību tas nekādi neietekmē, un patērētājs var joprojām paļauties uz garantiju un pieprasīt tās izpildi.

7. pants

Saistošais spēks

1. Līguma noteikumi vai nolīgumi, kas ir noslēgti ar pārdevēju pirms viņa informēšanas par neatbilstību, kuri tieši vai netieši atceļ vai ierobežo tiesības, kas izriet no šīs direktīvas, kā paredzēts valsts tiesību aktos, nav patērētājam saistoši.

Dalībvalstis var paredzēt, ka attiecībā uz lietotām precēm pārdevējs un patērētājs var vienoties par līguma noteikumiem vai noslēgt vienošanos, kam ir īsāks pārdevēja saistību termiņš, nekā noteikts 5. panta 1. punktā. Šāds termiņš nevar būt īsāks par vienu gadu.

2. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka patērētājs nezaudē šīs direktīvas piešķirto aizsardzību tādēļ, ka par līgumam piemērojamām tiesībām ir izraudzītas tādas valsts tiesības, kas nav dalībvalsts, ja līgumam ir cieša saistība ar dalībvalstu teritoriju.

8. pants

Valsts tiesību akti un minimālā aizsardzība

1. Tiesības, kas izriet no šīs direktīvas, izmanto, neierobežojot citas tiesības, ko patērētājs var izmantot saskaņā ar valsts noteikumiem, kas reglamentē līgumsaistības un saistības, kas nav līgumsaistības.

2. Dalībvalstis var pieņemt vai saglabāt visstingrākos Līgumam atbilstīgus noteikumus jomā, uz ko attiecas šī direktīva, lai nodrošinātu augstāku patērētāju tiesību aizsardzības līmeni.

9. pants

Dalībvalstis veic attiecīgus pasākumus, lai informētu patērētājus par valsts tiesību aktiem, kas transponē šo direktīvu, un vajadzības gadījumā mudina profesionālās organizācijas informēt patērētājus par viņu tiesībām.

10. pants

Direktīvas 98/27/EK pielikumu papildina ar šādu punktu:

“10. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 1999/44/EK (1999. gada 25. maijs) par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām (OV L 171, 7.7.1999., 12. lpp).”

11. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstis stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai ne vēlāk kā 2002. gada 1. janvārī izpildītu šīs direktīvas prasības. Par to tās tūlīt informē Komisiju.

Kad dalībvalstis pieņem šos tiesību aktus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno šo tiesību aktu oficiālai publikācijai. Šādas atsauces pievienošanas procedūru paredz dalībvalstis.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz ko attiecas šī direktīva.

12. pants

Pārskatīšana

Komisija līdz 2006. gada 7. jūlijam pārskata šīs direktīvas piemērošanu un iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei. Ziņojums cita starpā izskata situāciju attiecībā uz ražotāja tiešās atbildības ieviešanu, un vajadzības gadījumā tam pievieno priekšlikumus.

13. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā dienā, kad to publicē Eiropas Kopienas Oficiālajā Vēstnesī.

14. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 1999. gada 25. maijā

Eiropas Parlamenta vārdā —

priekšsēdētājs

J. M. GIL-ROBLES

Padomes vārdā —

priekšsēdētājs

H. EICHEL